

æret Medlem af mit Parti og jeg i de foregaaende Aar har gjort os Anstrengelser for at finde et System, hvorefter Enmandskredsens Opretholdelse kunde forenes med Forholdstalsvalgmaaden. Nu er det ganske mærkeligt, det skal jeg ikke nægte, at efter at man har fundet de Veje, man her paa en tilfredsstillende Maade kunde gaa, hører man: Nej, det gamle Krav om den umiddelbare Forbindelse mellem Folketingsmanden og de Vælgere, der har valgt ham, har ikke mere saa forfærdelig stor Betydning, nu vil man til de større Kredse. Selvfølgelig vil vi nu gøre os Anstrengelser for at opfylde de Ønsker, hvis de virkelig har stærk Rod, men saa vil jeg dog bede om, at man ikke, naar man staaar lige ved Opfyldelsen, gaar tilbage og beder om Opretholdelsen af Enmandskredsene. Man maa naturligvis have dette klaret, vi kan ikke blive ved at gaa i Ziksak med Hensyn til den Fremgangsmaade, der skal benyttes. Hvis man vil gaa til Valg i store Kredse, saaledes som der nu er udtalt Ønske om, kan det naturligvis være muligt at komme dertil ved at bevare det nuværende Antal af Folketingsmedlemmer eller, for at runde det af, forøge det til 120, og man vil da kunne gennemføre Forholdstalsvalgmaaden. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) nævnedes som en af de tre Muligheder, der var derfor, at man kunde faa Amtskredse — jeg vil nu hellere sige større Kredse end Amtskredse, lad os kalde dem Toamtskredse — i Forening med Suppleringsmandater, som ogsaa en Bladartikel, det ærede Medlem nævnedes, havde antydnet. Det er ganske givet, at det Antal Suppleringsmandater, som saa skulde til, normalt vilde gaa langt under det Antal Suppleringsmandater, der skal til, hvis vi opretholder Valg i Enmandskredse. Men man vil, hvis man opretholder Systemet med Enmandskredse, kunne nøjes med 120 Folketingsmedlemmer, men ganske vist ikke ved at bevare 114 Kredse. Nu har jeg nogle Gange i Vinterens Løb paa Tomandshaand hørt Folk sige: Hvorledes kan De egentlig tænke Dem, at en Rigsdag, hvor der sidder 114 Folketingsmænd, som hver har sin Kreds, skulde kunne gaa ind paa, at deres Antal skulde gaa ned til 90 med 30 Suppleringsmandater? Jeg har imidlertid altid afvist, at dette skulde være umuligt, med den Paa-stand, at Landets Interesser sikkert vilde sejre over de enkelte Folketingsmænds Interesser i deres Kredse. Hvis man gaar den Vej, 90 Kredse og 30 Supplerings-

mandater, er det hele jo i den skønneste Orden, og saa er der ikke nogen besk Mundfuld at sluge, der, som det ærede Medlem (R. Andersen) sagde, kan lægge nogen Sten i Vejen for Forslaget.

Den højtærede Minister udtalte sig noget skeptisk overfor den D'Hondtske Valgmetode og nævnedes, at denne Metode siges at give de store Partier for meget paa de smaa Partiers Bekostning. Jeg kan ikke anerkende Rigtigheden af denne Betragtning, som jeg meget godt ved er fremme. Det er givet, at ved Anvendelsen af den D'Hondtske Metode vil det aldrig kunne hænde, at et Flertal i Befolkningen faar Mindretal i Repræsentationen. Det, der eventuelt kunde hænde, var, at et Mindretal, men ogsaa et meget mægtigt Mindretal, kunde faa et knebent Flertal i Repræsentationen. Men det ligger jo ganske simpelt i følgende. Ved Forholdstalsvalgmaaden ønsker man at skaffe alle Anskuelse i Befolkningen Plads, for saa vidt de vel at mærke kan samle et saa stort Antal Tilhængere, at de i Kraft af dette Tal fortjener en Repræsentation. Men naar Anskuelserne ikke kan dette, maa man i Virkeligheden se bort fra dem, naar man taler om, hvad der er Flertal i Befolkningen, fordi Tilhængerne af disse Anskuelse ved altsaa at give deres Stemmer paa Anskuelse, der ikke kan samle tilstrækkelig mange Stemmer, saa at sige skyder sig selv ud, saaledes at det, man ellers kalder det store Mindretal i Befolkningen, i Virkeligheden bliver Flertal blandt dem, der overhovedet kan skaffe sig Repræsentation i Forsamlingen. Men det, som det D'Hondtske System i Virkeligheden er Udtryk for, er populært sagt dette: naar 220 Vælgere — for at tage et Tal — kan skaffe sig en Repræsentant, saa maa 880 Vælgere kunne skaffe sig 4 Repræsentanter, som de enes om i Fællesskab at vælge. Det vil med andre Ord sige, at disse 880 Vælgere maa kunne have Krav paa den samme Repræsentation, hvad enten de stemmer under eet paa disse 4 Mænd, eller de deler sig i 4 lige store Dele, og hver af disse stemmer paa sin Mand, og jeg kan ikke skønne, at et Mindretal, der f. Eks. ikke kunde blive repræsenteret paa Grund af sin Lidenskab, skulde have større Ret til at faa en Repræsentation, hvis dette Parti paa 880, jeg nylig nævnedes, forbliver samlet, end hvis det deler sig i 4 Dele, hver paa 220 Mand. Nu oplyser den højtærede Minister, at Matematikere skal have regnet ud, at hvis man i Stedet for at foretage